

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 229/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti LATOUR, spol. s r. o., Ľubinská 18, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Petrou Rumanovou, Advokátska kancelária, Zámocká 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 135/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti LATOUR, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti LATOUR, spol. s r. o., Ľubinská 18, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Petrou Rumanovou, Advokátska kancelária, Zámocká 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 135/2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je oprávnenou v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 36 Er 135/2013 proti povinným Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia, a. s. (ďalej len „povinný v 1. rade“), a Železničnej spoločnosti Slovensko, a. s. (ďalej len „povinný v 2. rade“), o vymoženie 113 463,79 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cob 173/2012-545 z 20. decembra 2012 právoplatného 7. januára 2013 (ďalej len „exekučný titul“ alebo aj „rozsudok krajského súdu“).

Okresným súdom poverená súdna exekútorica vydala v exekučnom konaní upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému povinní podali námietky. Námietky povinného v 2. rade boli doručené okresnému súdu 12. marca 2013 a námietky povinného v 1. rade boli doručené okresnému súdu 14. marca 2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 30. apríla 2013“) odložil vykonateľnosť exekučného titulu až do rozhodnutia o dovolaní podanom povinnými proti exekučnému titulu.

Okresný súd v namietanom exekučnom konaní uznesením z 9. júla 2013 povolil odklad exekúcie, a to na základe uznesenia najvyššieho súdu z 30. apríla 2013.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 330/2013-16 z 18. júla 2013 odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu z 30. apríla 2013 (o odložení vykonateľnosti exekučného titulu) a nálezom č. k. III. ÚS 330/2013-36 z 12. novembra 2013 uznesenie najvyššieho súdu z 30. apríla 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka už svojou skoršou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 6. augusta 2013 namietala porušenie svojich práv označených aj v jej terajšej sťažnosti postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 135/2013 z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o námietkach povinných proti exekúcii (ktoré mu boli doručené 12. a 14. marca 2013) v zákonnej 60-dňovej lehote a ani do doručenia jej sťažnosti. Ústavný súd túto sťažnosť sťažovateľky uznesením č. k. IV. ÚS 559/2013-13 z 23. septembra 2013 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 14. apríla 2014 opätovne namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 135/2013 z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o námietkach povinných proti exekúcii (ktoré mu boli doručené 12. a 14. marca 2013) v zákonnej 60-dňovej lehote a ani do doručenia jej sťažnosti.

Sťažovateľka poukazuje na to, že okresný súd dosiaľ nerozhodol o námietkach povinných, a to napriek tomu, že najvyšší súd uznesením č. k. 4 Obdo 23/2013-678 z 31. januára 2014 právoplatným 27. marca 2014 odmietol dovolanie povinných proti exekučnému titulu, a zároveň uviedla:

«Máme za to, že Okresný súd Bratislava III konajúc ako všeobecný súd v predmetnej veci je povinný konať a v zákonnej lehote rozhodnúť o námietkach povinného, a to bez ohľadu na to, či bol povolený odklad exekúcie alebo nie.

V ustanovení § 50 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) je ustanovená zákonná lehota, v ktorej je exekučný súd povinný rozhodnúť o námietkach proti exekúcii: „Námietky proti exekúcii je exekútor povinný doručiť súdu najneskôr do piatich dní od ich doručenia účastníkom. O námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia.“

Jedná sa o zákonnú lehotu, ktorú je exekučný súd povinný dôsledne rešpektovať. Táto zákonná lehota nebola dodržaná, pričom súčasnom štádiu konania je už odklad exekúcie vzhľadom na odmietnutie dovolania povinných irelevantný. ...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa LATOUR, spol. s r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čí. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod spis. zn. 36 Er 135/2013 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje, aby vo veci vedenej pod spis. zn. 36 Er 135/2013 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi LATOUR, spol. s r. o. priznáva finančné zadostučinenie 5.000,00 EUR..., ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi LATOUR, spol. s r. o. priznáva náhradu trov konania, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 135/2013.

Podstatou námietok sťažovateľky je nečinnosť okresného súdu pri rozhodovaní o námietkach podaných povinnými proti exekúcii, keď okresný súd o týchto námietkach doručených 12. marca 2013 a 14. marca 2013 nerozhodol ani po uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie o nich.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd v celom rozsahu odkazuje na dôvody svojho uznesenia č. k. IV. ÚS 559/2013-13 z 23. septembra 2013 a zdôrazňuje (aj s poukazom na odpoveď predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 2064/2013 z 22. júla 2013 na sťažnosť sťažovateľky na priet'ahy v napadnutom konaní), že okresný súd v súvislosti s podanými námietkami proti exekúcii nebol nečinný, ale vykonával procesné úkony vrátane uznesenia z 9. júla 2013, ktorým povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní proti exekučnému titulu.

Ústavný súd vo svojom predchádzajúcom uznesení uviedol:

«Na tomto konštatovaní nič nemení ani skutočnosť, že ústavný súd svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 330/2013 z 18. júla 2013 rozhodol, že odkladá vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013, ktorým bolo rozhodnuté o odklade vykonateľnosti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob/173/2012-545 z 20. decembra 2012 až do rozhodnutia o dovolaní... (odklad vykonateľnosti predmetného rozsudku krajského súdu nebol podľa odôvodnenia označeného uznesenia ústavného súdu v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013 riadne odôvodnený, pozn.)

Pokiaľ sťažovateľka svoje námietky, ktorými odôvodňovala porušenie označených práv, opiera výlučne o skutočnosť, že v danej veci nebola dodržaná lehota ustanovená v § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého o námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, podľa ktorej pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48

ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie nemusí automaticky znamenať porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa ani v týchto prípadoch totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ak je na jednej strane všeobecný súd viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich dodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva, a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach, ktoré majú prednosť pred zákonom (čl. 154c ods. 1 ústavy). V tomto zmysle právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe ani ich od seba oddeľovať. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (m. m. PL. ÚS 25/01). ...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti nemohol opomenúť v neposlednom rade aj to, že v exekučnom konaní platí zásada zákazu návratu do pôvodného stavu (*restitutio in integrum*). V prípade, že by došlo k vykonaniu exekúcie, hoci by sa neskôr ukázalo, že exekúcia nemala byť vykonaná, nemožno už vykonaný exekučný úkon zrušiť.»

Ústavný súd akceptuje argumentáciu sťažovateľky, že po rozhodnutí najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania povinných proti exekučnému titulu v súčasnom štádiu konania nie je daný dôvod na to, aby okresný súd nerozhodol o námietkach povinných proti exekúcii. Avšak vzhľadom na to, že uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sa stalo právoplatným 27. marca 2014, nie je možné obdobie od rozhodnutia najvyššieho súdu

do doručenia sťažnosti ústavnému súdu 14. apríla 2014 hodnotiť ako taký priet'ah v konaní, ktorý by odôvodňoval zásah ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že postup okresného súdu v namietanom konaní pri rozhodovaní o námietkach povinných proti exekúcii necharakterizujú priet'ahy, ktoré by nasvedčovali možnosti porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľka za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom alebo by činnosť okresného súdu bola neefektívna, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014